

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 7: Hard/Hart voor elkaar

Elk weekend ging het steeds moeizamer. Het gedrag veranderde, en niet positief. Het werd onstuimiger, wilder, bozer, gefrustreerder. Wat is dat nou toch. Als je, zoals ik, je monsters alleen om het weekend ziet wil je er het beste maken, meer nog dan normaal. Niet dat je de tijd wilt inhalen, dat kan niet. Wat wel kan is de tijd laten tellen. Ik was niet van plan weer een weekend naar de maan te helpen door dat gedrag, ik heb al zo weinig tijd. Laten gaan kan ook niet. Iedereen heeft er last van. Vol goede moed haalde ik ze weer op, fijn! Het is weer monstertijd. In de auto, waar poep, kak, stront, geboer, lililili en een hoop gebler weer orde van de dag was, had ik goede hoop dat die idiote fase weer voorbij was. Het was vast niets. Gelukkig maar. We komen thuis en Miranda krijgt een dikke knuffel, so far so good. Ik kijk naar haar, ik kijk naar de monsters, even kan ik lachen. Ontspannen, chillen, genieten...bam, de vlam slaat in de pan, slachtoffer; Hira. Ze wordt gelanceerd door haar broer. RAMA! Wat flik jij nou! Rama kijkt me met een woeste blik aan. Hira huult. Miranda neemt Hira even apart terwijl ik Rama feliciteer met zn nieuwe record. 12 seconden ging het goed, wat is er met jou in vredesnaam aan de hand? Hij zegt niets, maar zijn ogen vertellen mij anders. Je weet dat je alles kan en mag zeggen he. Ben je boos op papa? Nee. Waarom moet je je zusje dan zeer doen. Dat wist hij niet. Er gaat vanalles door me heen, is het de scheiding waar hij het moeilijk mee heeft, is er iets tegen hem gezegd, gaat het bij mama thuis wel goed? Er is niets. Eten, douchen en naar bed. Het avondritueel verloopt bijzonder soepel. Geen Hira die een stadion vol zingt, geen Nilu die 167 keer het bed uit stapt, geen Rani die vindt dat ze langer mag opblijven omdat ze de oudste is, geen Joep die nog vlot 3 kwartier moet poepen en ook Rama gaat vrij oké zn bed in. Na een half uur staat toch Hira boven. Hira huult, Nilu overstuur en Joep en Rani tetteren door elkaar heen. Geen bal van te verstaan, geen koe van te maken, maar wat wel overeenkomt is Rama zn naam. Ben jij weer aan het etteren? Nee. Wat heb jij gezegd dat er twee meisjes overstuur zijn en twee anderen door elkaar heen kwebbelen en jouw naam noemen. Niks. Rama, kijk mij aan en lieg niet. Wat heb jij gezegd? Ik zei dat er straks spoken komen die ze opeten. Meekomen jij, NU! *even voor de goede orde, ik verhef mijn stem, schreeuw niet en gebruik geen geweld*

Rama is geen prater, dat weet ik. De scheiding ligt ook lastig bij hem, weet ik

ook. Wat ik ook weet is dat Rama niet gaat praten als je het lief vraagt. Als een geboren drill-sergeant marcheer ik met dit monster naar de gang. Zitten, papa aankijken en nu ga jij vertellen wat er in godsnaam met jou aan de hand is de laatste tijd. Vertel het mij, help papa jou te helpen. Hij kijkt naar mij, kijkt even naar zn voeten en weer terug naar mij, opent zijn mond en barst in tranen uit. Ik heb hem nog nooit zo zien huilen. *slik* wat is er knul? Ik ga voor hem zitten, pak hem vast en fluister in zn oor; kom jongen, vertel het me nou. Papa, kindjes op mijn school schoppen en slaan mij elke dag. Mijn wereld stort in, heb moeite mijn tranen in bedwang te houden. Wie? Jongens uit mijn klas. Wanneer? Altijd tijdens de pauze als de juf niet kijkt. Zeg je dat dan tegen juf? Nee want dan schoppen ze harder. Weet mama dit? Nee ik ben bang papa! Hoe lang doen ze dit al? *op het moment van vertellen was het oktober* al voor de zomervakantie. Kom maar even mee naar de woonkamer vriendje. Ik ben zo trots op jou dat je dit wel aan papa verteld. Ga je me helpen papa? Absoluut knul, dit stopt vandaag nog. We drinken chocomel en hij gaat opgelucht slapen. Eenmaal terug in de woonkamer hou ik het niet meer droog. Verdomme, mijn zoon. Mijn kind, mijn vriendje die gepest en mishandeld wordt. Al maandenlang. De ex bellen, ik woon in Steenwijk en school is in Den Haag. Verhaal uitgelegd en maandag hebben wij een gesprek met die juf. Verbazingwekkend genoeg wist zij dit al, had alles ja wel zo ongeveer meestal mits ik niet de enige juf ben op het schoolplein wat eigenlijk wel altijd zo is onder controle. Moeder verbaasd, directeur verbaasd, ik pislank. Ze zegt dat kinderen nou eenmaal hard voor elkaar zijn. Dit klopt wel, maar het resultaat niet. Daarom lieve ouders, papa's, mama's, opa's, oma's, tantes en ooms en iedereen die erbij hoort, wees alert. Als je kind zich ineens anders gedraagt, vraag, blijf vragen. Ben op je hoede, je kan ze niet altijd beschermen, moet ook niet. Maar check het wel, twee keer. Met voorzichtigheid bereiken we zeker geen wereldvrede, maar kunnen de wereld wel wat aangenamer maken. Als wij laten zien waar wij voor staan, kopiëren en plakken onze monsters dit. Hierdoor wordt de wereld een stuk draagzamer. Pesten, ik snap het niet. We zijn dan wel anders, maar wie is dat niet. Bespreek het en deel je hart. Wees niet hard voor elkaar, maar heb een hart voor elkaar.